

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **Společnost G & C PACIFIC NIUE LIMITED, v konkurzu**, se sídlem Dalton House, 60 Windsor Avenue, London SW19 9RR, Spojené království Velké Británie a Severního Irska zapsané v registru společností Anglie a Walesu pod č. No 6701826, v řízení zastoupeného Mgr. Lukášem Pachlem, insolvenčním správcem žalobce, se sídlem Brno, Čechyňská 419/14, právně zastoupen Mgr. Petrou Chudbovou, advokátkou se sídlem Brno, Lidická 707/51 proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství (dříve Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu** se sídlem Praha 1, Štěpánská 28), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 16.9.2010, sp. zn. 11915/10-1500-106358

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žalobce je p o v i n e n zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 2.261,-Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se původní žalobou podanou u Městského soudu v Praze, která byla u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 11 A 142/2010, domáhal ochrany před nezákonným zásahem proti Finančnímu úřadu pro Prahu – Jižní Město a proti Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu.

V podané žalobě žalobce uvedl, že se na základě přeshraniční fúze stal právním nástupcem společnosti G&C Pacific, a.s. a BGC Developers, a.s. Fúze byla zapsána do britského registru společností a na základě tohoto zápisu byly obě fúzující společnosti vymazány ke dni 19.1.2010 z obchodního rejstříku. Tím dle žalobce nastala změna místní příslušnosti žalobce dle ustanovení § 4 zákona 337/1992 Sb. (dále jen zákon o správě daní a poplatků). Žalobce poukázal na to, že daňovým identifikačním číslem společnosti G&C Pacific Niue Ltd je GB97658850 a že místně příslušným správcem daně pro tuto společnost je pak HM Revenue & Customs, VAT Operations, Accounting & Adjustment, Queens Dock, Liverpool, L74 4AA, United Kingdom a nikoliv Finanční úřad pro Prahu – Jižní Město. Správcem daně oprávněným vést daňová řízení je místně příslušný správce daně, není-li příslušnost delegována příslušným správcem daně někoho jiného, což se v daném případně nestalo. Námitku místní nepříslušnosti Finančního úřadu pro Prahu – Jižní Město k vedení daňových řízení se žalobcem uplatnil žalobce podáním ze dne 3.5.2010 a jeho doplněním ze dne 21.5.2010. Finanční úřad pro Prahu – Jižní Město se žalobcem nadále v daňových řízeních pokračuje a vynucuje na žalobci plnění svých rozhodnutí i přesto, že k tomu není příslušný.

Dne 11.10.2010 v řízení 11 A 142/2010 rozšířil žalobce žalobu o návrh na zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu - Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu - a o návrh na přiznání odkladného účinku podané žalobě, a navrhl, aby soud vydal rozhodnutí, kterým se

- finančnímu úřadu pro Prahu – Jižní Město ukládá zdržet se vůči žalobci jakýchkoli úkonů v daňovém řízení do pravomocného rozhodnutí ve věci 11 A 142/2010.

- finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu ukládá zdržet se vůči žalobci jakýchkoli úkonů v daňovém řízení do pravomocného rozhodnutí ve věci 11 A 142/2010.

- žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu sp.zn. 11915/10-1500-106358 ze dne 16.9.2010 přiznává odkladný účinek do pravomocného rozhodnutí ve věci 11 A 142/2010.

- rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu sp.zn.11915/10-1500-106358 ze dne 16.9.2010 ruší v celém rozsahu.

a dále, aby soud rozhodl, že

- finanční úřad pro Prahu – Jižní Město není místně příslušným správcem daně žalobce.

- finanční úřad pro Prahu 1 není místně příslušným správcem daně žalobce.

- finanční ředitelství pro hlavní město Prahu není oprávněno rozhodovat o místní příslušnosti správce daně žalobce.

- žalobci náleží náhrada nákladů řízení ve věci.

Rozsudkem ze dne 24.5.2001, č.j. 11A 142/2010-76, Městský soud v Praze žalobu v té části, v níž se žalobce domáhal vyslovení, že Finanční úřad Praha – Jižní Město není místně příslušným správcem daně a Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu není oprávněno rozhodovat o místní příslušnosti správce daně žalobce, odmítl, neboť není v rámci své kompetence oprávněn k řízení o ochraně před nezákonným zásahem rozhodnout, zda správní orgán je či není místně příslušným správcem daně či zda je orgánem příslušným rozhodovat o určitých skutečnostech. Ve zbývajících částech, ve které se domáhal vyslovení, že úkony Finančního úřadu pro Prahu – Jižní Město, a to předvolání ze dne 8.6.2010, další přípisy doplnění odvolacích řízení a přípis ze dne 7.4.2010, jsou nezákonným zásahem, žalobu zamítl. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku pak zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem

ze dne 22.9.2011, č.j. 7Aps 5/2011-108, ve kterém konstatoval, že nezákonnost úkonu správního orgánu musí být posuzována ve světle právních předpisů účinných ke dni vydání/učinění tohoto úkonu, byť by tomu tak bylo na základě skutkového stavu (shromážděných důkazů soudem) ke dni vydání soudního rozhodnutí. Za neopodstatněnou považoval i argumentaci žalobce, že s ním nebyl správní orgán oprávněn vést daňové řízení z titulu jeho právního nástupnictví po původní společnosti – G & C PACIFIC, a.s., neboť dle § 57 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků bezvýhradně platí, že daňová povinnost zaniklých právnických osob přechází na jejich právní nástupce. Na tom nic nemění ani okolnost, že právní předchůdce žalobce zanikl z titulu „přeshraniční fúze“. Podstatné je, že společnost zanikla a že daňová povinnost přešla na jejího právního nástupce.

Usnesením ze dne 24.3.2011 č.j. 11Ca 142/2010-57 Městský soud návrhy žalobce, směřující proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, sp.zn. 11915/10-1500-106358, ze dne 16.9.2010, kterým rozhodl o delegaci místní příslušnosti, vyloučil k samostatnému projednání a rozhodnutí a věc byla zapsána pod č.j. 11Af 22/2011. V rozšíření podané žaloby proti tomuto rozhodnutí namítá, že rozhodnutí nereflexuje na skutečnost, že žalobce nemá sídlo na území ČR a nenachází se zde ani jeho účetní a další dokumentace. Ta se nachází ve Velké Británii a daňové správě ČR nebrání žádná právní skutečnost v tom, aby ve věci údajných daňových povinností se obracela na místně příslušného správce daně žalobce HM Revenue & Customs v Liverpoolu. Daňová správa ČR není oprávněna delegovat místní příslušnost ke správě daní z tohoto správce daně v cizině na jakýkoli jiný správní orgán. Přímou a nenahraditelnou újmu žalobce z nezákonného postupu daňové správy je ta skutečnost, že Finanční úřad pro Prahu – Jižní Město jako nepříslušný správce daně vede proti žalobci exekuční řízení pod sp.zn. 67 Nc 1076/2008, kde prostřednictvím soukromé osoby exekuuje údajné daňové povinnosti. Žalobce tak denně přichází o tisícové částky, a dále pak odkázal na důvody žaloby uvedené v žalobě na ochranu před nezákonným zásahem podanou u Městského soudu v Praze dne 18.6.2010 pod sp. zn. 11 A 142/2010.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že v průběhu let 2006 až 2008 proběhlo u zaniklých daňových subjektů několik změn místně příslušného územního finančního orgánu. Od 21.11.2007 do 20.6.2008 byl místně příslušným správcem daně zaniklých daňových subjektů Finanční úřad pro Prahu – Jižní Město. Od 21.6.2008 byla místní příslušnost založena rozhodnutími o delegaci místní příslušnosti vydanými žalovaným dne 29.4.2009 pod č.j. 6626/08-1500-106358 a č.j. 6627/08-1500-106358. Žalobce jakožto právní nástupce zaniklých daňových subjektů byl 6.8.2010 zaregistrován u Finančního úřadu pro Prahu 1 dle ustanovení § 33 odst. 14 zákona o správě daní. Na základě podaného odvolání bylo osvědčení o registraci zrušeno rozhodnutím žalovaného č.j. 16220/10-1500-106358 ze dne 28.12.2010, neboť podmínky uvedené v § 31 odst. 1 zákona o správě daní, tj. získání oprávnění k podnikatelské činnosti, případně počátek provozování jiné samostatně výdělečné činnosti, v případě žalobce nenastaly. Jelikož nepodléhal registrační povinnosti, nebylo možné postup dle § 33 odst. 14 považovat za oprávněný. Zrušení osvědčení o registraci ale nemělo vliv na fakt, že příslušným správcem daně žalobce zůstal nadále Finanční úřad pro Prahu 1, resp. Finanční úřad pro Prahu – Jižní Město, na který přešla s účinností od 21.9.2010 místní příslušnost na základě napadeného rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že po zániku daňových subjektů G & C PACIFIC a.s. a BGC DEVELOPERS, a.s. přešly v souladu s ustanovením § 57 odst. 4 zákona o správě daní daňové povinnosti těchto společností na žalobce jakožto univerzálního právního nástupce. Žalobce je tedy v postavení daňového subjektu. Dle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o správě daní se primárně místní příslušnost správce daně, není-li stanoveno jinak, řídí u právnické osoby místem jejího sídla v České republice. Vzhledem ke

skutečnosti, že žalobce nemá v České republice sídlo, nebylo možné při určení místně příslušného správce daně z tohoto kritéria vycházet. Jelikož místní příslušnost nebylo možné určit ani dle odstavce 2 a 3, bylo nutné vycházet z úpravy obsažené v § 4 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, tedy že místně příslušným správcem daně pro právnické osoby sídlící v zahraničí, které mají daňové povinnosti vůči tuzemskému správci daně, je Finanční úřad pro Prahu 1. V daňovém řádu obdoba tohoto ustanovení již není, ale je obsažena v § 3 zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů. Pokud jde o žalobou napadené rozhodnutí, než byla delegována místní příslušnost ke správě daní z Finančního úřadu pro Prahu 1 na Finanční úřad pro Prahu – Jižní Město, bylo zde zohledněno, že Finanční úřad pro Prahu – Jižní Město prováděl kontrolu a vytýkáci řízení u obou zaniklých daňových subjektů v řadě zdaňovacích období. Má tak přehled o veškerých souvislostech a podkladech týkajících se jednotlivých řízení. Dále žalovaný konstatoval, že daňové povinnosti za období před zánikem společnosti jsou povinnostmi vzniklými na území ČR a k jejich správě je příslušný český územní finanční orgán. Pokud jde o řízení, vedená v režimu odvolacího řízení, je místní příslušnost odvolacího orgánu dána ustanovením § 49 a 50 zákona o správě daní. Tato zákonná ustanovení jsou ve vztahu k § 4 odst. 12 zákona o správě daní ustanoveními speciálními. Odvolacím orgánem je správce daně nejbližší nadřízený správci daně, který napadené rozhodnutí vydal.

Ze správního spisu je patrné, že Finanční úřad pro Prahu – Jižní Město zaslal Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu podnět na delegaci místní příslušnosti dle § 5 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků s tím, že navrhl, aby místní příslušnost byla delegována z Finančního úřadu pro Prahu 1 na Finanční úřad pro Prahu – Jižní Město s účinností od 20.1.2010. Finanční úřad pro Prahu 1 s delegací vyjádřil souhlas. Naopak žalobce s delegací místní příslušnosti nesouhlasil, uvedl, že není místně příslušný ani Finanční úřad pro Prahu 1, naopak je najisto postavena nepřislušnost k Finančnímu úřadu pro Prahu – Jižní Město.

Dne 16.9.2010 vydalo Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu napadené rozhodnutí, ve kterém uvedlo, že „místní příslušnost ke správě daní s výjimkou daně z nemovitosti, daně dědické, daně darovací a daně z převodu nemovitostí se deleguje z Finančního úřadu pro Prahu 1 na Finanční úřad pro Prahu – Jižní Město s účinností od 21.9.2010“. Správní orgán vycházel ze skutečnosti, že žalobce je právním nástupcem zaniklých daňových subjektů, a to na základě realizace přeshraniční fúze dle zákona č. 125/2008 Sb., o přeměnách obchodních společností a družstev, ve znění pozdějších předpisů, dle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2005/56/ES ze dne 26.10.2005 o přeshraničních fúzích kapitálových společností. Dne 6.8.2010 byl daňový subjekt s účinností od uvedeného data zaregistrován u Finančního úřadu pro Prahu 1 dle ustanovení § 33 odst. 14 zákona o správě daní. Vycházel z toho, že Finanční úřad pro Prahu – Jižní Město jako místně příslušný správce daně prováděl kontrolu a vytýkáci řízení u obou zaniklých daňových subjektů v řadě zdaňovacích období. Má tak přehled o veškerých souvislostech a podkladech týkajících se jednotlivých řízení. Delegaci místní příslušnosti za dané situace považuje za vhodnou vzhledem k obsáhlosti spisového materiálu a množství a náročnosti dokončovaných řízení. Současně konstatoval, že dopravní vzdálenost v rámci Prahy mezi jednotlivými finančními úřady není překážkou při komunikaci mezi daňovým subjektem a správcem daně.

Vzhledem k tomu, že po podání žaloby byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 9.5.2012, č. j. KSBR 39 INS 15844/2011-B-12 prohlášen konkurs na majetek žalobce a byl ustanoven insolvenční správce, (úpadek byl zjištěn usnesením ze dne 6.2.2012, č.j. KSBR 39 INS 15844/2011-A-25) zabýval se soud v první řadě otázkou, zda se na řízení o žalobě proti

v záhlaví uvedenému rozhodnutí vztahuje ustanovení § 263 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že na toto ustanovení poukázala ve svém podání ze dne 27.2.2014 právní zástupkyně žalobce Mgr Petra Chudobová, která je považována za právní zástupkyni žalobce, neboť je určena jako zastupující advokát po předchozí právní zástupkyni JUDr. Kateřině Tomkové, která byla ze seznamu advokátů vyškrtuta. Podle uvedeného ustanovení se soudní a rozhodčí řízení, která se týkají majetkové podstaty nebo která mají být uspokojena z majetkové podstaty, jejichž účastníkem je dlužník, přerušují prohlášením konkursu. Soud vyšel při řešení této otázky ze skutečnosti, že správní soudnictví má specifickou povahu. V řízení před správním soudem není rozhodováno o majetkové podstatě dlužníka a v daném případě se majetkové podstaty jeho rozhodnutí nedotýká, neboť je pouze přezkum zákonnosti procesního rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti správce daně, a nikoli rozhodování o věci samé.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ustanovení § 75 s.ř.s.). Přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se také zabýval otázkou pasivní legitimace žalovaného s ohledem na znění zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Žalobce rozšíření žaloby i proti napadenému rozhodnutí podal dne 9.10.2010 proti Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu, tedy proti správnímu orgánu, do jehož kompetence spadalo do dne 31.12.2012 rozhodování v této věci. Tato pravomoc však přešla s účinností zákona č. 456/2011 Sb. na Odvolací finanční ředitelství (ustanovení § 1, §§ 5-7 zákona č. 456/2011 Sb., který nabyl účinnosti dnem 1.1.2013).

Podle ustanovení § 69 s.ř.s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.

Protože v průběhu řízení přešla kompetence na Odvolací finanční ředitelství, považoval soud za žalovaného právě tento správní orgán.

Podle ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní“) na návrh daňového subjektu nebo z podnětu správce daně, může správce daně vyššího stupně nadřízený oběma správčům daně delegovat místní příslušnost ke správě daně na jiného, pokud shledá důvody takového návrhu opodstatněnými. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

Pro úplnost soud nejprve odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17.7.2008 čj: 7 Afs 13/2007-54, ve kterém dospěl k závěru, že rozhodnutí správce daně vyššího stupně o delegaci místní příslušnosti ke správě daní je rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. a není vyloučeno z přezkoumání soudem.

V rozsudku ze dne 28.8.2008 čj: 7 Afs 13/2007-63 Nejvyšší správní soud také konstatoval, že při rozhodování o delegaci místní příslušnosti je nutno respektovat základní zásady daňového řízení, jež jsou vyjádřeny v § 2 zákona o správě daní a poplatků, zejména je nutno respektovat zásadu součinnosti a obecně platnou zásadu spravedlivého procesu. To znamená, že i při rozhodování o delegaci musí správní orgán seznámit daňový subjekt s podnětem správce daně k delegaci místní příslušnosti a musí mu umožnit se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit s tím, že ze základních zásad vyplývá, že rozhodnutí o delegaci musí být odůvodněno. Z odůvodnění rozhodnutí musí být patrné, jakými úvahami a na základě

jakých podkladů správce daně shledal návrh na delegaci důvodným, proč došlo k výjimce ze zákona určené místní příslušnosti správce daně. Delegace místní příslušnosti musí být jen krajním a řádně zdůvodněným řešením.

Podstatné v dané věci je, že soudy, a to jak Městský soud v Praze (v rozsudcích ze dne 24.5.2011, č.j. 11 A 142/2010 – 76 a ze dne 24.5.2011, č.j. 11 Af 36/2010 – 54) , tak i Nejvyšší správní soud (v rozsudcích ze dne 22.9.2011, č.j. 7 Aps 5/2011 – 110 a ze dne 24.11.2011, č.j. 11 Af 36/2011 – 54) dospěly k jednoznačnému závěru, že v důsledku „přeshraniční fúze“ nedošlo k zániku místní příslušnosti správce daně k vedení daňového řízení., které bylo v České republice vedeno ve věci právního předchůdce žalobce. Ze záhlaví napadeného rozhodnutí je patrné, že i rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu řeší otázku delegace místní příslušnosti žalobce v řízeních, kdy žalobce vystupuje jako právního nástupce zaniklých daňových subjektů, které byly daňovým subjektem (rezidentem ČR) a jejichž daňová povinnost přešla na žalobce přímo ze zákona (§ 57 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků). Z uvedeného tak jednoznačně vyplývá, že místní příslušnost správce daně, resp. Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, je v případě žalobce dána.

Vzhledem k uvedeným závěrům o místní příslušnosti, zabýval se soud otázkou, zda napadené rozhodnutí obстоjí ve světle požadavků kladených na rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti Nejvyšším správním soudem v citovaném rozhodnutí a požadavků zákona uvedeným v § 5 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný rozhodoval na základě podnětu Finančního úřadu Pro Prahu – Jižní město a že vycházel ze skutečnosti, že žalobce je právním nástupcem zaniklých daňových subjektů, a to na základě realizace přeshraniční fúze dle zákona č. 125/2008 Sb., o přeměnách obchodních společností a družstev, ve znění pozdějších předpisů, dle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2005/56/ES ze dne 26.10.2005 o přeshraničních fúzích kapitálových společností. Dne 6.8.2010 byl daňový subjekt s účinností od uvedeného data zaregistrován u Finančního úřadu pro Prahu 1 dle ustanovení § 33 odst. 14 zákona o správě daní. Jako hlavní důvod pro delegaci místní příslušnosti uvedl správní orgán skutečnost, že Finanční úřad pro Prahu – Jižní Město jako místně příslušný správce daně prováděl kontrolu a vytykáací řízení u obou zaniklých daňových subjektů v řadě zdaňovacích období a měl tak přehled o veškerých souvislostech a podkladech týkajících se jednotlivých řízení. Navíc zohlednil i obsáhlost spisového materiálu a množství a náročnost dokončovaných řízení. Závěrem pak konstatoval, že dopravní vzdálenost v rámci Prahy mezi jednotlivými finančními úřady není překážkou při komunikaci mezi daňovým subjektem a správcem daně.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že důvody uvedené v napadeném rozhodnutí delegaci místní příslušnosti jsou dostatečné. Žalovaný soud úvahu o důvodech, pro které uznal delegaci místní příslušnosti za vhodnou, podrobně popsal. Jako hlavní hledisko uvedl rozsáhlost materiálu a podrobnou znalost věci ze strany Finančního úřadu pro Prahu – Jižní město, i skutečnost, že předání materiálů by způsobilo neúnosnou časovou prodlevu. Navíc správní orgán zohlednil i hledisko hospodárnosti, když zdůraznil, že s ohledem na probíhající odvolací řízení by bylo nutné pořizovat kopie celého spisu, čímž by vznikly zbytečné náklady. Je také zřejmé, že žalobci bylo umožněno se k uvažované delegaci vyjádřit, když z rozhodnutí vyplývá, že svůj nesouhlas sdělil správnímu orgánu podáním ze dne 29.7.2010 a základní zásady daňového řízení tak byly zachovány.

Úvaha o důvodech, pro které žalovaný shledal opodstatněnými důvody návrhu na delegaci vhodnou místní příslušnosti ke správě daní z Finančního úřadu pro Prahu 1 na Finanční úřad pro Prahu – Jižní město, je v napadeném rozhodnutí dostatečně uvedena, žaloba je nedůvodná, a proto ji soud podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

Výrok o nákladech v řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s., když ve sporu neúspěšnému žalobci nepřísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle jeho výsledku. Žalovaný byl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalobci přísluší. Náhradu nákladů řízení v dané věci představuje náhrada cestovních výdajů zástupce žalovaného za cestu osobním automobilem tovární značky Škoda Octavia e., registrační značka 8BO 2809, k ústnímu jednání u Městského soudu v Praze z Brna do Prahy a zpět, celkem 418 km. Výše náhrady je tvořena základní náhradou za použití motorového vozidla podle ustanovení § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 1 písm. b) vyhlášky č. 472/2012 Sb. a náhrada za spotřebované pohonné hmoty podle ustanovení § 158 odst. 2 zákoníku práce ve spojení s ustanovením § 4 písm. a) vyhlášky č. 472/2012 Sb. Celková částka cestovného je 2.194,- Kč. Dále bylo žalovanému přiznáno stravné ve výši 67,-Kč podle ustanovení § 2 písm. a) vyhlášky č. 472/2012 Sb. Celková výše nákladů řízení žalovaného tedy činí 2.261,- Kč a tuto částku proto soud uložil žalobci nahradit žalovanému ve 30 denní lhůtě od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. dubna 2014

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu